

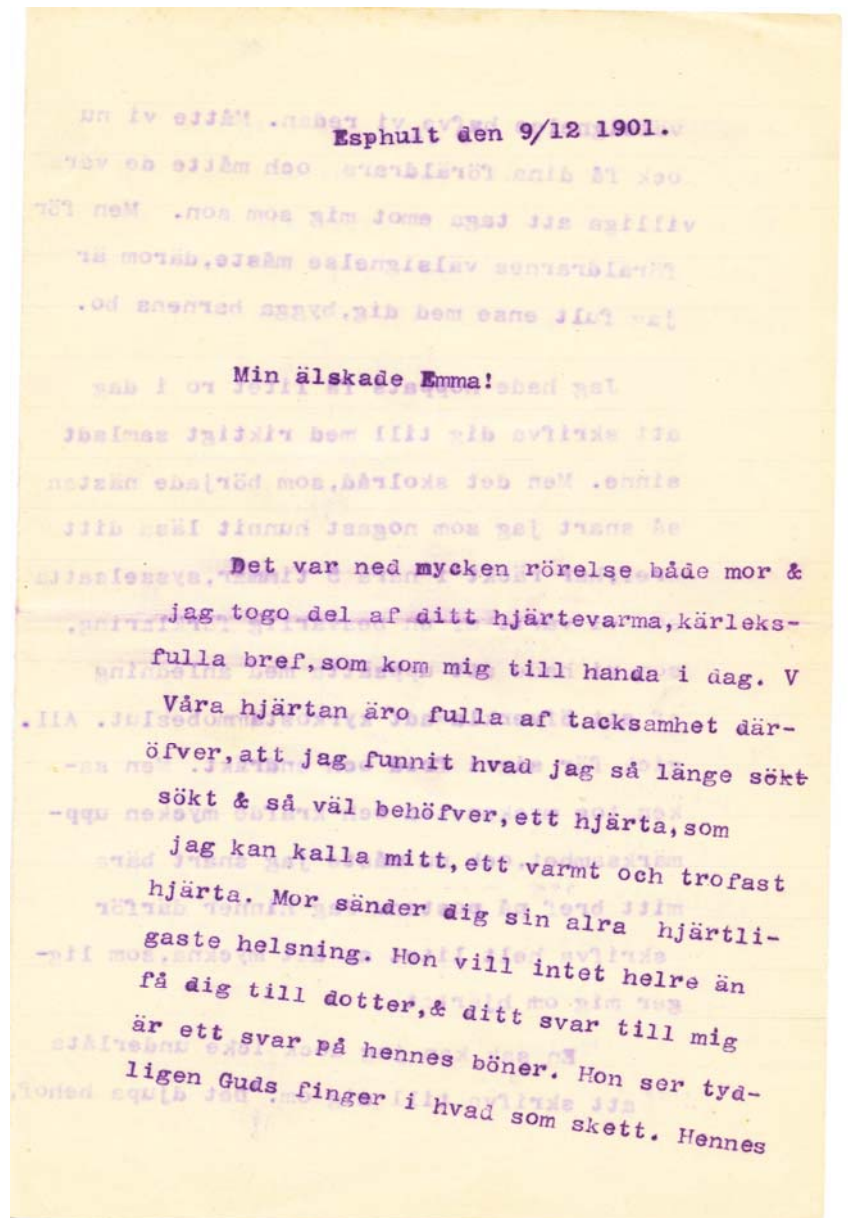
Esphult den 9/12 1901.

Min älskade Emma!

Det var ned mycken rörelse både mor & jag togo del af ditt hjärtevarma, kärleksfulla bref, som kom mig till handa i dag. Våra hjärtan äro fulla af tacksamhet där öfver, att jag funnit hvad jag så länge sökt & så väl behöfver, ett hjärta, som jag kan kalla mitt, ett varmt och trofast hjärta. Mor sänder dig sin alra hjärtligaste helsning. Hon vill intet helre än få dig till dotter, ditt svar till mig är ett svar på hennes böner. Hon ser Guds finger i hvad som skett. Hennes välsignelse hafva vi redan. Måtte vi nu ock få dina föräldrars och måtte de varavilliga att taga emot mig som son. Men för föräldrarnas välsignelse måste, därom är jag fult ense med dig, bygga barnens bo.

Jag hade hoppats få litet ro i dag att skrifva dig till med riktigt samladt sinne. Men det skolråd, som började nästan så

snart jag som nogast hunnit läsa ditt bref, har räckt i nära 5 timmar, sysselsatta som vi varit af en besvärlig förklaring, som vi hade att uppsätta med anledning af ett öfverklagadt kyrkostämmobeslut. All. gick för sig i frid och endräkt. Men saken tog

mycken tid och kräfd mycken uppmärksamhet, och nu måste jag snart bära mitt bref på posten. Jag hinner därför skriva helt litet af det myckna, som ligger mig om hjärtat.

En sak kan jag dock icke underlåta att skriva till dig om. Det djupa behof som uttalar sig i ditt bref, att finna i din make ett starkt stöd utgör för mig både ett stort glädjeämne och ett stort bekymmer. Ett glädjeämne, ty det är ett nytt bevis d till dem jag haft förut, att min Emmas hjärta är ett sannt qvinnohjärta. Men detta glädjeämne blir ett bekymmer, då jag tänker på mig själf. Jag måste nämligen göra samma bekännelse som Svedelius, att såsom jag varit en brådmogen yngling, så har jag blifvit en omogen man. En tidigt vaknande miströstan om lifvet, en rätt egendomlig blandning af okuflig energi & försagdhet i lynnet samt under vissa perioder af mitt lif rätt starka teoretiska tvifvel hava gjort, att min utveckling visst icke gått framåt i en rak linje, och har ofta känt mig såsom en, hvilkens karaktärsdaning nu först skulle börja.

Att jag likväl vågar vid tanken på dig med hopp blicka upp till den Gud, från hvilken all god gåfva kommer, beror därpå att jag genom mitt lifs många irririgar fått göra rätt djup erfarenhet af min Frälsares ord: "Mig för utan kunnen I intet göra", Jag är vis därpå, att om vi sida om sida med hvarandra öfva oss i att i allt blicka upp till vår himmelske Fader och till honom som står i Guds åsyn för oss, skal han, den starke, stödja oss i vår svaghet, han, den oändligt vise, leda oss i vårt oförstånd.

Men nu farväl för denna gång mitt hjärtas vän. Gud välsigne dig och göre din väg till ditt hem och dina föräldrar lyckosam. Jag längtar mycket att höra från dig.

Din egen August